

УДК 321.01:351.751:316.485

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2025.60.43>

ПОЛІТИЧНІ РІШЕННЯ І СУСПІЛЬНИЙ РЕЗОНАНС: РОЛЬ ДЕРЖАВНИХ КОМУНІКАЦІЙ У ВИРІШЕННІ КОНФЛІКТІВ

Олена Меженська

*ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»,
кафедра політології та міжнародних відносин
вул. Івана Банка, 3, 36003, м. Полтава, Україна
<https://orcid.org/0000-0002-1053-5020>*

Вікторія Медведська

*ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»,
кафедра політології та міжнародних відносин
вул. Івана Банка, 3, 36003, м. Полтава, Україна
<https://orcid.org/0000-0001-6817-155X>*

Антон Бадер

*ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»,
Навчально-науковий інститут соціальних і гуманітарних наук
вул. Івана Банка, 3, 36003, м. Полтава, Україна
<https://orcid.org/0000-0002-3670-5753>*

У статті досліджено взаємозв'язок між політичними рішеннями, суспільним резонансом і роллю державної комунікації у врегулюванні конфліктів у демократичному суспільстві.

Зазначено, що політичні рішення, будучи інструментом виявлення та реалізації владної волі, значною мірою залежать від ефективності їх комунікаційного супроводу. Акцент зроблено на тому, що в умовах інформаційного насичення політична система функціонує як комунікаційна структура, де ефективність управління визначається якістю інформаційного обміну між владою та суспільством. Проаналізовано основні концептуальні підходи до прийняття рішень (організаційний, бюрократичний, когнітивний, прогностичний), а також висвітлено роль інформаційного середовища в забезпеченні обґрунтованості рішень. Автори наголошують, що політична система функціонує як комунікаційна структура, в якій збереження керованості напряму залежить від здатності влади формувати чіткі інформаційні сигнали та забезпечувати ефективний інформаційний обмін.

Розкрито поняття суспільного резонансу як прояву колективної реакції громадян на значущі події, здатного виконувати як конструктивну, так і деструктивну функції. Показано, що в сучасних умовах суспільний резонанс є індикатором довіри до влади та одночасно чинником, здатним впливати на політичний процес.

Дослідження підтверджує, що в умовах криз, конфліктів або зовнішньої агресії ефективна державна комунікація стає не лише засобом інформування, але й важелем управлінського впливу, інструментом мобілізації, стабілізації та консолідації суспільства. Аргументовано, що ефективна державна комунікація є не лише засобом інформування, а й чинником політичної стабільності та національної єдності. У процесі ухвалення та реалізації політичних рішень в умовах конфлікту роль державної комунікації зводиться до виконання двох ключових функцій: забезпечення інституційної довіри через прозоре обґрунтування політики та упередження деструктивного впливу неконтрольованих джерел інформації.

Зроблено висновок, що ефективна державна комунікація є не лише інструментом інформування, а й важливим чинником легітимації політичних рішень, зниження соціальної напруги, забезпечення національної єдності та зміцнення демократичної стійкості суспільства.

Ключові слова: політичне рішення, державна комунікація, комунікаційний менеджмент, суспільний резонанс, конфлікт, легітимація, публічне управління.

У сучасних політичних системах процес ухвалення політичних рішень неможливо відокремити від інформаційного супроводу та соціальної комунікації. Суспільний резонанс є не лише реакцією на політичну дію, а й важливим чинником, що здатен трансформувати саму логіку прийняття рішень. У цьому контексті роль державних комунікацій набуває стратегічного значення, особливо в умовах політичних або соціальних конфліктів.

Метою даної статті є аналіз ролі державних комунікацій у контексті суспільного резонансу на політичні рішення, з акцентом на механізми управління конфліктами в демократичному суспільстві.

Політичні рішення посідають центральне місце у функціонуванні будь-якої суспільно-політичної системи. Вони є відповіддю на суспільні запити, каналом інституціоналізації владної волі та механізмом структурної реакції держави на зовнішні та внутрішні виклики. «Політичне рішення – це вмотивоване розв’язання наявної проблеми та організація політичної дії, що спрямована на стабілізацію чи зміну політичної ситуації. Політичне рішення може набувати форму політичної свідомості, використання ритуалу чи традиції, а також закону. Розробка та прийняття політичних рішень є механізмом перетворення суспільних вимог у загальнообов’язкові та публічні норми, які регулюють взаємовідносини і визначають розподілення владних ресурсів у суспільстві з метою вирішення значимих політичних проблем» [1].

У демократичних, авторитарних і тоталітарних державах політичні рішення приймаються по-різному. В умовах демократичного режиму політичне рішення є актом, що вимагає не тільки формальної легітимності, а й соціального схвалення, так як його наслідки впливають на значну частину населення, зачіпаючи інтереси великої кількості людей. Процес вироблення та ухвалення політичного рішення визначається багатосуб’єктністю та є багаторівневим.

Вивчаючи підходи до процесу прийняття політичних рішень А. Матвійчук зазначає, що з точки зору організаційної теорії (Дж. Марч, Г. Саймон, Р. Снайдер, Ч. Бернард, Г. Атаманчук та ін.) процес прийняття політичного рішення являє собою результат взаємодії урядових структур, які керуються рутинними процедурами; з бюрократичної (Г. Аллісон та ін.) – це результат компромісу між суб’єктами прийняття рішення, де кожний з них переслідує свої цілі; за когнітивного напрямку (А. Тверські, Д. Каннеман) – це процес зі сприйняття та аналізу суб’єктом інформації, яка потрапляє у сферу його діяльності. При цьому, акцентується увага, що об’єктивність рішень що приймаються цілком залежить від об’єму та якості інформації, яку отримує суб’єкт. Таким чином, політичне рішення є евристичною діяльністю у виборі кращого варіанту, де ключовими факторами виступають власне суб’єкт та інформаційне середовище, що на нього впливає; за прогностичною концепцією (Д. Белл) на процес прийняття політичних рішень впливає активний розвиток кібернетики, так звані «інтелектуальні технології». На думку ж самої А. Матвійчук «прийняття рішення повноважним суб’єктом пов’язане з послідовним вирішенням трьох процесуальних дилем, а саме: 1) узгодження інтересів різних суб’єктів і рівнів; 2) володіння достатньою інформацією та вміння її аналізувати й використовувати; 3) узгодження рішення з релевантними ціннісними системами» [1].

У цьому контексті особливої ваги набуває дослідження механізмів комунікаційної взаємодії між політичними суб'єктами, що приймають рішення, та соціальними групами, яких ці рішення безпосередньо стосуються. Взаємозв'язок між інформаційним середовищем, громадськими очікуваннями й адміністративною реакцією є одним із ключових чинників ефективності політичного управління.

Американський політолог Карл Дойч (Deutsch), розглядає політичну систему саме через «модель обробки інформації», що характеризується схемою «вхід-вихід». Серед ключових факторів, що впливають на ефективність політичної системи, автор вказує на якість інформації, отриманої із зовнішніх джерел («вхід»), ефективність механізмів системи для обробки цієї інформації («перетворення») та якість реакції системи на зовнішні стимули («вихід») [2]. Тобто, слідуючи логіці К. Дойча, політична система постає як комунікаційна структура, що функціонує на основі обміну інформаційними сигналами.

Таким чином, інформаційний обмін не є нейтральним – він виступає структуроутворювальним чинником демократичної легітимності. Порушення цього інформаційного каналу або його інституційна слабкість призводять до комунікаційних розривів, які можуть провокувати делегітимацію політичних рішень.

Збереження керованості суспільством забезпечується передусім завдяки здатності владної вертикалі формувати та транслювати чіткі сигнали, які досягають громадськості та викликають передбачувану реакцію. Іншими словами, ефективність політичного управління визначається якістю інформаційного зворотного зв'язку між владою та суспільством. Зростання ступеню впливу інформації на суспільні відносини усіх напрямків позначається як на якості внутрішньодержавного розвитку будь-якої країни, так і на ролі, яку країна відіграє на міжнародній арені.

Державні політичні рішення, наслідком яких стає суспільна нестабільність, управлінська дезорганізація, а їх реалізація супроводжується порушенням прав і свобод людини та відходом від конституційного принципу соціальної демократичної держави, не лише підривають демократичні механізми врегулювання конфліктів, що турбують громадянське суспільство, а й істотно посилюють суспільний резонанс.

Під суспільним резонансом розуміють динамічний прояв громадської активності (суспільних груп) на значущі для них події, що прямо залежить від їхньої інтерпретації цієї події, яка, у свою чергу, є наслідком політичних поглядів, життєвих переконань та виконує функцію індикатора кризових процесів, своєчасно акцентуючи увагу на гострих соціально-політичних проблемах та стимулюючи потребу в перегляді управлінських рішень. Суспільний резонанс виявляється у громадській думці, тобто стані масової свідомості, прихованого чи явного ставлення різних груп людей до подій і фактів дійсності та набуває форм протесту, масової підтримки або деструктивного несприйняття. Суспільний резонанс здатен виконувати як конструктивну функцію (зворотній зв'язок), так і деструктивну (поляризація, радикалізація).

Відмова Уряду України від підписання Угоди про асоціацію з ЄС 21 листопада 2013 року стала тригером глибокого суспільного резонансу, що засвідчив критичний дефіцит стратегічної комунікації з боку державної влади. Неочікуване рішення Кабінету Міністрів було оприлюднено в момент, коли президент В. Янукович публічно декларував в Австрії відданість європейському вектору розвитку. Тим часом у Москві президент РФ В. Путін заявив про готовність Росії до тристоронніх переговорів з Україною та ЄС, хоча раніше подібних ініціатив не звучало. Невідповідність між офіційними заявами та реальними управлінськими рішеннями спричинила втрату довіри до інститутів влади та спровокувала глибоку політичну кризу. Відсутність ефективної державної комунікації, пояснень рішень та публічного

діалогу з громадськістю призвели до масштабної мобілізації суспільства. Протести на Майдані Незалежності переросли у всенародний рух, який засвідчив не лише розчарування, а й зростання політичної самосвідомості громадян. Ці події стали яскравим прикладом того, як ігнорування принципів публічної комунікації та непрозоре прийняття політичних рішень можуть трансформувати соціальне невдоволення у потужний резонанс з потенціалом до кардинальної трансформації політичного курсу держави [3; 4].

Показовим прикладом суспільного резонансу є реакція українців на погодження так званої «формули Штайнмаєра» як одного з елементів врегулювання конфлікту на Донбасі у 2019 році. Значна частина українського суспільства сприйняла цю ініціативу як потенційну загрозу державному суверенітету та приховану форму капітуляції перед агресором. Це спровокувало хвилю масових протестів: зокрема, 1 жовтня 2019 року в центрі Києва відбулася перша масштабна акція за участю близько 700 осіб. Подібні мітинги охопили й інші регіони країни, що свідчить про високий рівень мобілізації громадянського суспільства у відповідь на виклики національної безпеки. Активну участь у протестному русі взяли представники ветеранських об'єднань, волонтерського середовища, а також широкі кола громадськості, які поширювали протестні меседжі через соціальні мережі та публічні звернення. Таким чином, суспільний резонанс набув комплексного та багатоаспектного характеру, охоплюючи як офлайн-протести, так і цифрові форми громадянської активності. Даний суспільний резонанс дозволяє окреслити його двоаспектну природу: конструктивну, яка полягала у забезпеченні зворотного зв'язку між суспільством і владою, що стимулювало державні інституції до активнішої комунікації, роз'яснення змісту міжнародних ініціатив та адаптації політичного дискурсу відповідно до запитів громадськості та деструктивну, що проявилася у зростанні суспільної поляризації (у публічному просторі посилювалися звинувачення на адресу політичного керівництва в державній зраді, що, своєю чергою, спричинило поглиблення недовіри до інституцій влади та радикалізацію окремих громадянських позицій [5; 6]. Варто звернути увагу, що суспільний резонанс, викликаний такими ініціативами, не лише впливає на політичну ситуацію в межах держави, а й транслюється на зовнішній рівень, впливаючи на міжнародний імідж країни, ступінь довіри з боку союзників і партнерів, а також її переговорну позицію в дипломатичних процесах. Даний приклад демонструє, що суспільний резонанс у демократичному середовищі виконує не лише мобілізаційну функцію, але й виступає каталізатором критичної рефлексії щодо державної політики, з усіма наслідками.

У 2020 році США вбивство афроамериканця Джорджа Флойда поліцією викликало хвилю масових протестів проти расизму та поліцейського насильства, які згодом поширилися багатьма країнами світу і отримали назву Black Lives Matter. За кілька тижнів протести переросли в міжнародний антирасистський рух. Мільйонні протести в США і по всьому світу, масове залучення молоді, зірок культури, бізнесу змусили переглянути політику щодо фінансування поліції у низці муніципалітетів США, започаткували ініціативи з реформування правоохоронних органів, активізували суспільні дискусії щодо прав людини. Проте, в окремих випадках протести переросли в насильство і вандалізм, виникли зіткнення між групами з протилежними поглядами [7;8]. Подібні приклади засвідчують глобальний тренд: у XXI столітті суспільний резонанс, активований політичними рішеннями, дедалі частіше формується й проявляється у цифровому просторі. Це породжує нові вимоги до державних комунікацій – зокрема, необхідність багаторівневої адаптації контенту, реагування в режимі реального часу та включення цифрових лідерів думок у стратегії урядового впливу.

Натомість у відповідь на повномасштабне вторгнення Російської Федерації 24 лютого 2022 року Україна запровадила ефективну модель кризових комунікацій, яка

стала ключовим чинником національної стійкості. Одним із центральних інструментів цієї стратегії став загальнонаціональний інформаційний телемарафон «Єдині новини», що забезпечив безперервне та координоване інформування населення про ситуації на фронті, внутрішню безпеку та міжнародну підтримку. Регулярні звернення Президента України, синхронізовані позиції центральних органів влади, а також чітка інформаційна взаємодія із суспільством стали основою високого рівня суспільної згуртованості. Своєчасне донесення перевіреної інформації, підтримка морального духу громадян, інформаційна протидія дезінформації та стратегічна комунікація із західними партнерами посилили довіру до інститутів влади. Усе це сприяло зростанню легітимності політичного керівництва, особливо у перший рік повномасштабної війни, коли держава стикалася з безпрецедентними загрозами. Такий підхід перетворив комунікацію на інструмент стратегічного управління та соціальної консолідації в умовах воєнного стану.

Наведені кейси демонструють, що суспільний резонанс є чутливим індикатором динаміки політичного настрою в державі, який не лише відображає рівень довіри до влади, а й має потенціал впливати на ухвалення рішень, трансформацію політик і навіть делегітимацію інституцій. Тоді як послідовна й проактивна державна комунікація може стати не лише інструментом управління інформаційним простором, а й механізмом формування національної єдності, мобілізації суспільства та підвищення легітимності влади, особливо у критичних умовах. Це дає підстави стверджувати, що публічне управління та інформація не лише тісно пов'язані між собою, а пов'язуються в єдину систему політичної взаємодії, де ефективність влади визначається не лише здатністю ухвалювати рішення, а й умінням комунікувати ці рішення суспільству у відкритий, зрозумілий діалог. Як вдало зазначив Ю. Габермас (Habermas), легітимність у демократичному суспільстві ґрунтується на публічному обговоренні [9].

Гарантією раціоналізації політичних рішень та вирішення конфліктних ситуацій виступає прозора і своєчасна комунікація. Обґрунтовуючи позиції, щодо практики публічного управління в Україні, які здійснюються державними органами, місцевим самоврядуванням, політичними партіями і рухами, групами політичного впливу, медійними структурами Л. Герасіна, акцентує увагу на тому, що вони «мають корелювати із суспільним резонансом і підживлюватися ним, щоб підтримувати свою легітимність та відповідати інноваційним трендам» [10, с. 185].

Відкритість державної влади до комунікації є важливою умовою демократизації держави, становлення громадянського суспільства, основою утвердження демократичних норм і правил у відносинах органів влади та громадськості. Комунікативна взаємодія влади й суспільства, спрямована на формування постійного конструктивного діалогу з метою забезпечення легітимності наявного порядку та надання йому стабільності.

Міжнародні експерти проекту ЕС Association4U визначають державні комунікації «як всю діяльність установ та організацій державного сектору, які спрямовані на вираження та обмін інформацією, насамперед з метою представлення та пояснення урядових рішень і дій, а також їх легітимації, захисту визнаних цінностей та підтримки соціальних зв'язків» [11]. Державна комунікація є тим регулюючим і координуючим механізмом у взаєминах держави і суспільства, яка здатна забезпечити стабільність і ефективність функціонування суспільного організму в цілому. Серед функцій державної комунікації О. Борисенко виокремлює: консервативну, яка спрямована на збереження статус-кво державної системи та сприяє стабільному існуванню соціального організму; координуючу, яка покликана забезпечувати координацію владних впливів суб'єкта управління у відповідності до параметрів об'єкта управління та їхніми можливими змінами; інтегруючу, що пов'язана

із здійсненням державної політики і має враховувати інтереси всіх елементів соціальної системи, сприяє виробленню та прийняттю узгоджених управлінських рішень; мобілізаційну – спрямовану на забезпечення легітимності існуючого суспільного ладу, отримання підтримки і схвалення суспільства щодо ухвалених управлінських рішень; соціалізуючу – пов'язану із засвоєнням у процесі інформаційного обміну соціально-політичних норм, цінностей і традицій держави, підвищенням рівня політичної компетентності громадян [12].

XXI століття позначається процесами глобалізації, стрімким розвитком технічного потенціалу та зростанням рівня конфліктності у світі. В таких умовах державні комунікації стикаються з новими викликами, серед яких особливо загрозливим є постійне протистояння з неконтрольованими джерелами інформаційного впливу. До таких джерел належать як цілеспрямовані кампанії дезінформації, зокрема з боку ворожих держав, так і неформальні інфлюенсери, які діють у соціальних мережах поза межами офіційного дискурсу. У результаті політичне рішення, ще до його офіційного оголошення, може бути суттєво викривлене або неправильно інтерпретоване. Наприклад, наведений нами вище кейс, як інформаційний вакуум викликав суспільний резонанс, що спричинив масові акції протесту ще до офіційного представлення позиції влади та обговорення «формули Штайнмаєра» у 2019 році; наразі ми часто спостерігаємо, як через Telegram-канали або TikTok-відео часто поширюється дезінформація про евакуацію міст, відключення електроенергії, ситуацію на фронті, законопроекти (зокрема щодо мобілізації) іще до того, як держава надасть офіційні роз'яснення. Навіть фіксувались випадки, коли соціальні мережі запускали хвилі паніки, зокрема через дезінформацію (звернення посольств до своїх громадян, щодо можливих обстрілів, тощо). У таких ситуаціях держава часто втрачає ініціативу у формуванні інформаційного порядку денного, поступаючись впливом неофіційним комунікаторам. Дана проблема особливо загострюється в умовах криз, коли інформаційна напруга досягає високого рівня, а суспільний попит на швидкі й емоційно забарвлені оцінки переважає над потребою в глибокому аналітичному осмисленні. Аби уникнути подібних ситуацій, державна комунікація має трансформуватися з інструмента інформування на засіб активного впливу на перебіг подій. Інакше кажучи, вона повинна стати критично важливим елементом політичного управління. Одним із ключових компонентів цього процесу є «комунікаційний менеджмент, як спосіб передачі соціальної, політичної та індивідуально-значущої інформації до різних рівнів і різних суб'єктів влади за допомогою різних комунікаційних засобів» [13]. Наприклад, ефективні інформаційні кампанії Міністерства оборони України або Центру стратегічних комунікацій стали потужним інструментом протидії ворожій пропаганді, мобілізації суспільства та зміцнення міжнародної підтримки.

Забезпечуючи ефективну взаємодію між владою та суспільством, комунікації сприяють формуванню довіри, регулюванню інформаційного простору та мобілізації громадської підтримки для стабілізації ситуації. Вони не лише забезпечують інформаційний порядок (забезпечуючи громадян об'єктивними даними, запобігаючи чуткам, фейкам і ворожим ПІСО), а й формують емоційно-психологічну стійкість суспільства, легітимізують політичні рішення та виступають чинником деескалації конфліктів. Згідно з дослідженням Edelman Trust Barometer (2024), рівень довіри до урядової інформації в умовах нестабільності та/або криз безпосередньо залежить від таких факторів: послідовність та стабільність комунікативних меседжів, що гарантують логічність і передбачуваність позиції держави; наявність прямого контакту з авторитетними лідерами громадської думки, здатними переконливо трансливати політичні рішення у публічному просторі; прозорість процедур ухвалення рішень, що створює у громадськості відчуття справедливості та обґрунтованості дій уряду [14].

Суспільний резонанс як реакція на політичне рішення є невід'ємною частиною сучасного демократичного управління. Відтак, державні комунікації, які не лише пояснюють, а й узгоджують політичне рішення з очікуваннями суспільства, виступають інструментом пом'якшення конфліктів та стабілізації політичної системи. Це зумовлює необхідність розглядати державні комунікації як невід'ємний елемент політичного управління, що потребує інституційного зміцнення, професіоналізації та стратегічного планування. Лише за умов високої якості комунікації політичні рішення здатні набувати повноцінної легітимності, забезпечувати соціальну підтримку та сприяти мирному врегулюванню конфліктів у суспільстві.

1. Матвійчук А. Еволюція розуміння змісту поняття «політичне рішення». *Вісник Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна*. Харків: ХНУ. 2010. № 912: Серія «Питання політології». С. 19–23. URL: <https://periodicals.karazin.ua/politology/article/download/3198/2772/> (Дата звернення 12.05.2025).
2. Karl W. Deutsch: Pioneer in the Theory of International Relations / ed. by C. L. Taylor, B. M. Russett. Springer International Publishing AG, 2019. 326 p.
3. Азаров відмовився від Угоди про Асоціацію з ЄС. *Українська правда*. 21 листопада 2013. URL: <https://www.pravda.com.ua/news/2013/11/21/7002657/> (Дата звернення 10.05.2025).
4. Кабмін відмовився від угоди про Асоціацію з ЄС. *Варіанти*. 21 листопада 2013. URL: <https://varianty.lviv.ua/publikatsiyi/kabmin-vidmovyvsia-vid-uhody-pro-asotsiatsiiu-z-yes> (Дата звернення 15.05.2025).
5. У центрі Києва протестують проти «формули Штайнмаєра» URL: <https://www.dw.com/uk/%D1%83-%D1%86%> (Дата звернення 15.05.2025).
6. Лідер Нацкорпусу Андрій Білецький під час виступу на акції протесту на Банковій оголосив про створення Штабу спротиву капітуляції URL: <https://t.me/nationalcorps/4984> (Дата звернення 11.05.2025).
7. «Ми хочемо справедливості! Коли ми хочемо? Зараз!». Учасники Black Lives Matter діляться думками. *Суспільне новини*. URL: <https://suspilne.media/67878-mi-hocemo-spravedlivosti-koli-mi-hocemo-zaraz-ucasniki-black-lives-matter-dilatsa-dumkami/> (Дата звернення 16.05.2025).

8. Black Lives Matter – «Життя чорних мають значення» URL: <https://www.dw.com/uk/black-lives-matter-%D0> (Дата звернення 17.05.2025).
9. Бистрицький Є. Легітимація як дієве філософське поняття. *Філософська думка*. 2009. № 5. С. 49–59. URL: <http://bystrytsky.org/legitim.htm> (Дата звернення 15.05.2025).
10. Герасіна Л. Проблеми публічного управління в Україні: суспільний резонанс щодо ефективності реформ. *Вісник НЮУ імені Ярослава Мудрого. Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія*. 2021. Вип. 2(49). URL: <https://doi.org/10.21564/2663-5704.49.229800> (Дата звернення 11.05.2025).
11. Комунікаційний інструментарій для державних службовців з фокусом на європейській інтеграції та Угоді про асоціацію між Україною та ЄС. *Державні комунікації*. URL: <https://lms.kmu.gov.ua/association4u/communication-toolkit/derzhavni-komunikatsii> (Дата звернення 11.05.2025).
12. Борисенко О. П. Комунікація як інструмент державного управління: сучасні тенденції. /Публічне управління та митне адміністрування. – 2020. № 2(25). С. 58–62. DOI <https://doi.org/10.32836/2310-9653-2020-2.10> (Дата звернення 10.05.2025).
13. Хлебнікова А. А. Комунікативний менеджмент як найважливіший компонент державного управління в умовах глобалізації: теоретико-методологічний контекст. *Державне будівництво*. 2013. № 1. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeBu_2013_1_13 (Дата звернення 11.05.2025).
14. Edelman Trust Barometer. 2024. URL: <https://www.edelman.com/trust/2024/trust-barometer> (Дата звернення 17.05.2025).

POLITICAL DECISIONS AND PUBLIC RESONANCE: THE ROLE OF STATE COMMUNICATION IN CONFLICT RESOLUTION

Olena Mezhenka

*State Institution "Taras Shevchenko Luhansk National University"
Department of Political Science and International Relations
Ivana Banka str., 3, 36003, Poltava, Ukraine*

Viktoriia Medvedska

*State Institution "Taras Shevchenko Luhansk National University"
Department of Political Science and International Relations
Ivana Banka str., 3, 36003, Poltava, Ukraine*

Anton Bader

*State Institution "Taras Shevchenko Luhansk National University"
Educational and Scientific Institute of Social and Humanitarian Sciences
Ivana Banka str., 3, 36003, Poltava, Ukraine*

The article explores the interrelation between political decision-making, public resonance, and the role of state communication in conflict resolution within democratic societies. It is emphasized that political decisions, serving as instruments for articulating and implementing the will of power, are largely contingent upon the effectiveness of their communicative support. The analysis highlights that under conditions of information oversaturation, the political system functions as a communicative structure in which the quality of information exchange between the authorities and the public determines the effectiveness of governance.

The article examines key conceptual approaches to decision-making – including organizational, bureaucratic, cognitive, and prognostic models – and underscores the significance of the information

environment in ensuring the rationality and substantiation of decisions. The authors argue that the preservation of governability within a political system depends on the state's capacity to generate clear informational signals and to maintain efficient information exchange.

The concept of public resonance is elaborated as a form of collective reaction to socially significant events, capable of performing both constructive and destructive functions. It is demonstrated that in contemporary contexts, public resonance not only reflects the level of public trust in government but also acts as a variable influencing the political process.

The study confirms that in times of crisis, conflict, or external aggression, effective state communication evolves into more than just a tool for informing the public. It becomes a lever of administrative influence and a mechanism for societal mobilization, stabilization, and consolidation. The argument is made that efficient public communication serves as a cornerstone of political stability and national unity. In the process of adopting and implementing political decisions under conflict conditions, state communication performs two core functions: fostering institutional trust through transparent policy justification, and preempting the destabilizing effects of uncontrolled information sources.

The article concludes that effective state communication is not merely a medium for information dissemination, but a critical factor in legitimizing political decisions, reducing social tensions, securing national unity, and reinforcing the democratic resilience of society.

Key words: political decision, state communication, communication management, public resonance, conflict, legitimization, public governance.